

შეკლის ცხოვრებიდან

(წარდა ხინდავი)

ზონის ჩამოსვლიდან, რამდენადაც უფრო-ნაღვრებულსადაც თვალსაჩინო მიღწევები, შინათ შეხებულადი არა თუ იმ მასწავლებლებს საყვარელი—ზოგმა 1881 წლის სამოსწავლო ჰოლან დადგინდა, ზოგმა კი სახელმძღვანელო წოდებში შესწავლია. ახლა კი ბუნებ მარჯუნ ხინის დაბრუნება და თავს მოვალეთ ვერც ჩვენი შკოლებს ვაგებოვთ ვაგებო, ამდენადაც ამას შევძლებ, როგორც გარეშე პირი. ჯერ გარკობით აი, რა აღ-მომხდა:

ნახატლებს ერთკლასი სამინისტრო შკოლის ბ. მ. მასწავლებლებს ვაგებოვთ შეკლის „რუსეთი სლოვო“-ს მეთრე ნა-წილი გაუფრთხილად გასულ წელს და ნა-წილი ამისა „ოლტინ-გრაგორივის“ წინე შეხეულია. იმდღე უნდა ვიპო-ვოთ, შემდგომად ამ მომტკივან, რად-გან ამისთვის დასავალი უფრო ხელსა-ხრელი პირობები. ამისთან, რასაკვირვე-ლია, 1881 წ. სამოსწავლო ჰოლანსთვისაც უღალატია.

ზონის ორკლასი სამოსწავლოში, პირველ განყოფილებაში, გასულ წელს რუსული ენა, ლექსითური განყოფილებაში დაწესდა და უფრო ბ. ზედახედილსა და წლის ბოლოში მთელი რუსული ინანი-გაყვლია. სახელმძღვანელოები ჯერ არ გაუფრთხილა; ვაგებოვთ რუსული სლოვო“-ს მეთრე ნაწილი ძველმეცადე-მარეზაში და, იმდღე, მასწავლებლები შედგენილი არ უღალატებენ თავის გზასა და თავის ერის წინაშე თავს არ შეირცხ-ვენენ.

დიდი გამაკვირვი იყნდნენ ახლად გა-ხსნილი შკოლის ვარემობები, სადაც მასწავლებლებს 20—25 წლის ნაშა-სური პირი. ამ შკოლაში კი ხინა 1881 წ. გვიმისთვის უღალატია და ვაგებოვთ მეთრე ნაწილი წინე გაუფრთხილად „გრადორივის“ წინე შეხეულია. ასე მოქცეულად წინათაც და წელსაც, ახლაც, ეს დალოცვლები, პირდაპირს ბუნებში, ასე სხვა რაიმე კინლაობაზე მარად არიან და თავის შკოლაში, რომ ბავშვებს ამხინ-ჯებენ განზებას და წინმსწავლობის ზღვრებს ქნება, იმას ვერ ამხინჯენ...

რაც შეეხება სამოსწავლო, არც ესე-ნი ჩამორჩენიან და სამხრეთლებზე ხომ ლაბარაკი მტკია. ერთი სიტყვით, მთელს ხინის რაიონში ისეთი ნიადაგი, რომ 1881 წ. სამოსწავლო ჰოლან დაღუ-ფულია უნდა ჩაიფაროს—დამალულ კურსს, გამოჩენილი სჯობოს.

და აი, ამას ხელი შეუწყებს, ნიადაგი თვით ჩვენმა ვადავარებულმა მასწავლებ-ლებმა მოამზადეს, რომელთაც, მეტი უკრადღად რომ დავმსახურებთ, მთა-ვრობის ბანებებს დასწრის და დიწყებს უღრობა ღრის რუსების სწავლება, შე-ცვალის საბუნებრივადი და სხვა, რითაც საბუთი მიცეს თავის ინსპექტო-რებს იმისა, რომ თითქმის თვით ხალხი და მასწავლებლები საქართველოში

მთელი გვიმისთვის ბ. ზედახედი, რამე გაიფრთხილად რომ მთავრობის მოქმედობის გა-რეშე, ასეთი საქმიანობები ჩავერთოთ? უნებ რაიმე შედარებითი მოსახერხებ-ლე იმით, რომ გრძელადი ხანისთვის რაიმე სიტყვა გვეჩვენა? მარა სად თქვენა და სად ხალხი? სად თქვენა და სად ზედა-ხედი? ყველა ამას თქვენ მოსწავლე-ბისათვის, თქვენ დღევანდის არი, რომ რაც შეიძლება უფროებს ასიათქმით, თქვე-ნი თავი უზრუნველ ყუთ და თქვენის-წყობითი ვადავარების ვახე დამცე-პირი ხალხი და მათი შკოლები ფერცულ-არ გაითიად, აუ, ყველა იკოვებს, რომ თქვენნი და მტერი თქვენისათვის არ უნდით მათ შკოლებს, არამედ უმხარე-ბის ტუნისა და სხვად უნდობებო, რომ თქვენ ჩვენი მთავალი თხოვნი მო-წყობილი ხართ! ვისაც ეს დამანათრი-ბული უნდა, თავისი პაპია შკოლებს უფროს, ვადავარებულა ამ ვადავარებ-ლებს და მტერს, და ისეთ თავ შეე-დეს, მოლოტე, თავის ერის გამოვი-დეს და ივდა მასწავლებლებს ანგარიშს მოსთხოვს იმ ვაგირ სამსახურისთვის!

ორი ნეკროლოგის

ნაწილი.

ორი მეთრევის ამხინჯის—პაპიზმ ხუნ-დადისა და გიორგი გულბანის წინდა სხედს.

რუსეთი, ვით ტალღა ცხოვრება ჩვენი...

და გაყრდნის ჩრდილოეთი მესისი საქართველოში მონაქალი გლოვის ზარის ხმები.

იბან, სწრაფი იყო მათი ცხოვრება, ვით სალი კლდის ცეცხელ ნახები, ტრალის მქება, მავრამ ისევე ლამაზი და წარმტკიც, თავამდებელი, რო-გორც ამ ტალღის ღვავილი; და ისევე უწინდა, ვამკურავლ ცეცხლად ამსხრე-ული, როგორც იქ ძალი.

რაცე საიკრება, გამოკრება ბუ-ღანდათ არ სიმოდ ქართველ ახალ-განათა სიკვდილი:

ორთავი ერთ ზელს შემოდენ, ორი წმინდა გულით ეტრფოდენ სამშობლო ჰევერს უკეთეს მომავლს, ორთავი სულ-ში დასტრფოდენ თვით განზომებსა და ბავშვი გულმტრფობისას ტარებს-დენ.

ჯერ წარმოვიდგინო ერთი წუთი გულ-წრფობის დღეობის, მოქმედობისა და პირობებისათვის. ორთავი წუხენ, რომ საქმია ძალი არ შესწევდა მრავალ-ტანჯულ სამშობლოს სხსნლათ.

მავრამ მინჯ რაღაც იდუალები იმეის სხვი ფეხდა მათ არსებაში და ლამობ-დენ ჩქარა დასტრფობისა უსაღებლად და მიშეგებოდენ მშო-ბელ ხალხს, რომელიც უკუკობისა და სიღატაკი მირევეთ იხმობა.

...და ორთავი საარაკო სიყვარულით უყვარები ერთმანეთი.

აბა, ვაგედენ თითქმის ფონს, გულით მიარევენ საქმეს, მავრამ უღობილი სენი მათ ლამაზ ოცნებებს ძირს უთხრად.

ერთმა მთავრამ დასტრფო სამწილ-სიკრიბე—სიღატაკებში უნებრისებრი, მეთრევის ორთავი თვე და უკვდა და აქ გაიხსა მწარე ზელის გულსკო. ხანხანი მათზე, ორთავი სწრაფი ერთი თვეში განატრევე სულ ქცესიდან:

თითკი აქაც სიყვარულისა და მეგობ-რობის გრძობამ ვაიმარჯვა და პირ-ველს მეთრეც მიყვა.

როგორც არ უნდა ვიხსნ დაიჯე-როს, რომ მათ ევლარ გილადი ჩვენს წრტეში აფრთხიანდული, ქვეანდრის, მტრეცულისა და ცოცხლის დამცემი, სადაც ასეთი ძლიერი იყო სიყოცისისა და ბაძობის სწრაფობა.

არან ასეთი ახალგაზრდები, რომელ-თა გული ამათებს და ასე ვაგინათ— იგი გული სასებენი გამკვირვალა, ვით ბრელი, რომელიც უყვარავის ამ-ნევი, რომელიც არ მოპოვება არც ერთი ბნელი და შავი ღელი.

და ისინი, ვინც ასე აფრტვედენ სი-ყოცისობა და იმედების ძალას, ვინც სულს გვიდგამდა და გვიცოვოდენ, ყოველიდროებითი დაწერილობითი სიტყვა, ისინი დღეს თვითარ უსიყოცე-ლი არსებდა ქვეყლან.

არ ვციო, რამ ვაგებოვდა ასე ისინი ან შეიძლება მათი გეყვარდა ჩვენი უმრავლესი ქვეყნის სიკვდილი. ქემა-რობითი, უფრობრითი და სულტვა მელი, რომელიც ასეთ ხალხსგულდან გვეღვებს და ახალგაზრობის თვალებს სურდის აფარებს...

რა ძნელი ასეთი, ნათელ გულითა დაკარგვა...

კვლავ საგაგლო შკოლებსი

ამი წლის იანვრის ვახეთ იმერეთის“ მ-ე ნუმერში პატარა წერილი მქონდა მოთავსებული, რომელიც სამხრეთული შკოლებში მასწავლებლების უკრებრის მდგომარეობა იყო დასტრფობული, ამ ამ შეკითხვა იყო, ვინაჲ—სასწავლ. სა-ბჭოს თავდამარხისად.

თავდამარხებ ჩემს წერილს გვეის თვა-ლი შეხედა, და სკვერით პრესში გა-მარჯვდა, ცხრუკვერდის წერილი სი-კრება, ყლიბათი და სამხრეთ შკოლე-ბის მასწავლებელთა მდგომარეობა—მა-სწავლებლის მდგომარეობა იდგათ და-სახა. (იხ. მისი პაპიზმ „იმერეთის“ № 44).

თუ რამდენად სიკრება ამ სიყვარულე იყო ჩემ მიერ მოთავსებული წერილი, ამ ვინ იყო ჩვენ შორის მართალი, აქ მის გა-მარჯვება არ შევედგებით, რადგანც სა-განი ისეც ნათელი იხედება და ვინც უ-ნდობებ ვაგებოვთ ხელს არ აიგარებს, უხა-და დაინახეს ღვედნდელი სამხრეთი შკოლების მასწავლებელთა უნებრე მდგომარეობისა და გრძობის სრულს სიზა-ბულს ამ ბედისგან დაწავრულ ხაზი-სადმი.

მ. მეთრეველიც საქმით ნათლით ვა-არკი სამხრეთი შკოლების მასწავლ-ბელთა მდგომარეობა, (იხ. „იმერ.“ № 56), ხოლო კინტკი კი არ დაუბრავს „წე-რა-კითხვებ“ შკოლების მასწავლებლებზე, რომლის რიგები ენარჩობა თავდამარ-ხის სიტყვით „ოკრიდელა“ (თუკი მე-ტრა) მავრამ უჯამაგირა.

თუკი თავდამარხებ გვიმარდებოთა თანა-დანი უმრავლესებმა მდგომარეობა, მავრამ მას ხელს წაღწეული ვადის და ამ საწყალი ხალხის სასარგებლოთ, წერიც კი არავის ვადაუბრუნებია.

იმერეთის ენარჩობაში, სამხრეთი შკო-ლების მასწავლებელთა ერთი ნაწილი უზრუნველყოფილია, (თუკი 260 მანეთი უზრუნველყოფა). მეთრე ნათელი უფრო ნაღველ უზრუნველყოფილია (15 მ.—25 მ.) ხოლო მესამედი მთლიან მიწვერტილი სიტყვების კოლეჯის სახსარს. და ეს არა ჩვეულებრივი მასწავლებლები ისეც შომა-ლები აწევი ზედმეტ ბავშვთა.

მავრამ სამშუბარო და სავალალო ის არის, რომ მეთრე მათგანს მშობლებს-წინ საბჭოელს არ აქვს, თორემ საშა-ხურში მეთრე შკოლის რაღა ვაგებო-ვინს.

ასეთი მდგომარეობის აუცილებელი შე-დეგის მის არის, რომ მასწავლებელი თავის პირდაპირ დანიშნულებას, რიგია-ნად ვერ ასრულებს, რაც იწვევს ხალხის გულგრილობას სწავლისადმი და ცერით სამხრეთი შკოლებისადმი.

თუ რა ვაგედნა აქვს მასწავლებლის უჯამაგირობას სოფლის მეურნეობა ხალხ-ზე, ნიშნულა მოვიყვანო ერთ სასურად-დემო დილოვს, რომელიც შემხებევი დადევნებ.

უჯამაგირა მასწავლებლები ავტორ-თერ ვაგებს, რომ ორი ბავშვი, რომელიც ამ გზებს სხდები ყავდა, შკოლაში შე-მარჯობა.

— შენი შვილი მასწავლი ვაგებო, სადმე დავება მასხარაში, შენც ვაგე-ვადგება და თავისთვისაც, — თუნიება მას-წავლებელი.

გულმბა ჯერ ვაგინდა და მერე უთხრა: — თუ დლოცელო, მავრამდე კა-ცი მხედდენი, სტავლა მავრენი უნდა—თქვენა ვაგეთ, ახფერი არ ვაგებოთ, მავ-რამ იგი უჯამაგირაობა მანდდენი, მე-ო, ნი, ერთი უწარწადა ავტორ ჯერ ჩემ ბიჭს შეაბნის ვინ მათწივებს, და შენცედე უჯამაგირაობა ერთ თვეს არ ვაგებრებ. თვლის ქალკუში ახლავ რეა, რეა მნათ-თან დაუბავრებ!

მასწავლებელმა ბევრი არწმუნა, მავრამ გულმბა მინჯ თავისას ვაიმახდა: ახდენი გულმბა ვაგებოვრება და ვაგებრარ არ ვაგებო და ჩემ ბიჭს ერთი კლასი რომ ვაგებოვს, ვინ რამ ვაგებოვს.

მეც ეს სულ დამწრფობელი მისი მსჯე-ლობის უსაფუძვლობა მავრამ ასე მიპა-სუბა:

— რავე ვაგებოვთ, თქვე დლოცელო-ლი, ჩემი ვაგებოვება, როგორ იქნება, ვინ კიბის ვაგებოვლები ვარ, თვით-ლის ქალკუში ბუთ თუნიბანის ვაგებრებ თვეში, თუკი ანა-ბანაც არ ვციო, არ ვაგებოვლა თქვენი სწავლა, რომელი უღ-ლი ბიჭი ვაგებო, მათაც ამ მათდამოვბე ქალკუ მათეყვან და ახლავ ვაგებრარ და-ვავრებ!

ვი დლოცელო სიტყვა-სიტყვით მისთვის მივუყვანე, რომ ნათლით დასტრფობითი მასწავლებლების უჯამაგირობას რა ვაგე-ლია აქვს ხალხზე.

ხალხი იდგალდა როლია, მას მალა ფარდებში ხელის ფთხეთი არ უყვარს, არამედ პრაკტიკულ ცხოვრებას უფრო მისდევს.

ყოველი სწავლა, ცოდნა, იმდენათ აინ-ტერესებს, რამდენათაც ეს სწავლა-ცოდ-ნა მის პირდაპირ, ცერით ცხოვრებას უზრუნ-ველყოფს.

ამიერმ, როსცეც უჯამაგირა მასწავ-ლებელს სოფელში ვაგებოვან, მათ რიცხებს ამრავლებენ, ამით ხელს ვი არ უწყო-ბებ ხალხში სწავლის ვაგებოვებას, პირ-ეით უფრო ახლებდენ და ოლსმე ცოდ-ნის შექნის სურფილსაც უკარგვეს.

დამწრფუნეთ, თუ უჯამაგირა მასწავ-ლებლები რომ არ ვაგებოვან საქმისა სწავლისა შკოლების საქმე და საქარ-ველით ახლადდებოვებ მეთრე ვინ იქ ნებოდა.

სამხრეთი შკოლების უახლავს ხელ-მღვედნდელი მართის მეთრეველურ-ის არიან, ცხენი უმეტესათ ქართული-დებლობა, რომელიც მოამდებენ რა რეგობის, შენცედე თავის მათდებლობას უზარებენ საქართველო მეთრეველურს—რუსს.

ამ წერილის დაწერა უმთავრესათ იმან გამოიწვია, რომ, როსცეც კრითი უჯამა-გირა მასწავლებელი შეკეთისა საქარ-ტიკი მეთრეველურს, რატომ ჩემი შკოლის საქიბის არ წამოაყენებ საბჭოში ვაგა-რევეთ, ავტრ სუთი თევა, რაც მოხსენებუ-ლია სამხარო მეთრეველურისადგანი, მან უპასუბა:

— მათალია მოხსენება წამოზღვენი-ლია, ჩანს, რომ სწავლა თქვენს შკოლა-ში კარგათაა დაყენებული, მავრამ სანამ უნდოთ არ მოვად და არ ვნახავ, მანდლი ვაგებრის ვერ მიიღებო; მე კი დეკემბერში მოვალა. ახლა წარმოიდი-ნეთ ამ მასწავლებლის მდგომარეობა, ავტრ წერილი უჯამაგირაობა მასტრობს ამ ახლაც ისე დარჩა.

ახლად ის დავსენა უნდა ვაგებოვებ-ნით, რომ სამხარტიკი მეთრეველურე, თავის თანამშემუგებს, მართის მეთრეველურე, არას უჯერის, არ ნებნება მათ ნათებებს, მათ მოხსენებას, თორემ მათ მოხსენებას ანგარიშს ვაგებოვან; და მასწავლებელს დაეკამოვებოდა.

სამართლიანობა და ენანი მითხრებ, რომ ენარტიკი მეთრეველურე, უნდა დო-ჯერის მართის მეთრეველურე, რადგან წერილი ვერ მავა, რომ თვითარ შკო-ლაში ვერ მავა. ან კი საით უნდა და-სწავლეს ერთი კაცი იმერეთის მთელ ენარ-ტიკაში!

ეს ერთი მავალითა, მავრამ რამდენი ამისთანა უჯამაგირა მასწავლებელი იტან-და და წავლობს შინში-სიცილებს? თუ წაღვედელი მოუსვლობდა ზედ დავიბო და თანამა შეგვიბოლა ესტავი, რომ მათზე უსაყოდავები ამ ზამთარში მშვიტი ძილოც არ იქნებოდა.

მერე ეს არის თანდათან ვაგებოვებ-სობა, როგორც თავდამარხებ გვიმრე-ბედამ!

ამას შემდეგ საბჭო და მისი თავდო-ლი წარგვეციეს, რომ ჩვენ სამხრეთი შკოლებისთვის ვაგებოვან.

— სინოდის უფლებებში რეა მილიონი მ-ანეთია, ავტრ წერილით ვადის მას აქით და ჩვენმა გულმბრტყობაში (?) საბჭომ, რატომ არ ირება ვაგებოვბო იმდენი თანა, რომ კოტა მინჯ წამხარებოდა ამ დამწრფელ მასწავლებლებს!

მავრამ, დარწმუნებელი ვარ, საბჭოსა და მის თანმეგობრებს არც ეკუთვლენათ ეს ახავი, რადგან ისინი იმდენათ დანი-ტრესებდნენ არიან სამხრეთი შკოლე-ბის საქმის კარათა წყაყენით, რამდენ-ათაც მე თუნაშევის პოლიტიკით.

გ. ცხრუკვერდი.

ლი ბარათი.

ბ. გ. დიასამიძეს.

ბ. გრიგოლი

რა უფლებით ვაგებოვთ ენანი წერი-ლი „თემის“ ფურცლებზე ვაგებოვბით ვადე, შეტყობის, როკა იგი პირდალით თქვენთან მომართული იყო და, არა ს მგალობლიშკოლისადმი, რომელიც „თემს“ რედაქტორიდან თქვენი ვეილი შეუქ-რა ვაგებოვბა—„შუას ძალს დაუბან და იქნება მიეხვედ, რ უნდა... და ეს „ქუა“ ალბათ იმ დროს ორთავისადმი ამ ვაგებრის ლულხანში დაწერილა, წინ-აღმდეგე შემთხვევაში, ჩემი შერიოდან ვეც ამოთქიანდა: ახალ ჯაღუბს, ჩემ მიერ ვაგებოვ შედგენის, ვაგებოვ მეთრე-ვობის, ვერც „სამარგობაში“ წერილებს ნახავდა და არც იმის ნიშანს, რომ ბ. დიასამიძე უპირციკო ვაგებოვდეს.

პირიკით, ხეობის, პირდაპირობა, მუ-დგომლობა, სინარტულ და სხვ. დაღა-დებო და მან დამიბანა თქვენზე დიდი წარმოდგენა, თვარა ქათინარტობის და ლექსობისთან შორის ვარა.

რა კი ქართული ვაგებოთ არ ვციო, უკურადდებოთ დარჩენილი საკურადდებო ამიზეც ცნობების მიწვენდა ცოდნა უნ-და ჩამითვლოთ ამ „სამარგობაში“ უნ-და მიჩინოთ?

კერძო წერილი მასალათ მიეცილი და „თემის“ ფურცლებზე ახითიითი „მუ-დგომლობა“ ჩემი პირდაპირი არ გამოაშკარა-ებოთ მე ხეფათ ვაგებოვბით, მავრამ შეტყობის ბრუნდ ვაგებოვთ სავთრით დაღუბნად, და სხვა—ამისთანების შეხ-დე, ხეობისა და პირინებზე ყებლობით უთრები ვაგებოვებდეთ!

უმორჩილესად ვაგებოვ, დაუყოვნებლივ ვაგებოვ ვაგებოვთ ის ორი მანეთის შარ-კები, რომელიც უკანასკნელათ მიიღეთ

რადგან თქვენ არ გამოვიგნებოთ მენ-თის ვაგებოთ თემში.

სახლსწაველი „მუხრანისტი“.

ქვემოთ მიწვევა

სოფ. ქვლიანთი. ქვლიანთი წყა-ღობის მოსახლერი სოფელია, არიან მას დასავლეთ ჩრდილოეთი და შიქიკანი 160 კომუნალი მცხოვრებს, რომელთაგან 80 კომუნალი ახნაურია, დანარჩენი კი გლე-ხები.

ქვემო-იმერეთის კულტურულით ჩა-მორჩენილი სოფელია შორის ამ სოფელს შიქიძეებმა დაუმოხს და უკანასკნელი ადღილი. ამის უმთავრესი მიზეზი მცხო-ველთა უკიდურესი სიღარიბე, მცხო-ველთა მრუფისადაც ადღილი. იმდეთია აქ ოჯახი, რომ კარგ მოსავლითარ უღებ-შიც სწავლობთ თვის სანარა არ დაკლ-დეს! წესი ხომ, სავთრია მოუსვლობის ღრბს, მცხოვრებლებს ორი თვის სავთრია სიდიდეს არ მოვალა.

თუ რამდენიმე სოფელს შიმშილობა მოიღობს, პირველად ეს ქვლიანთარლებს დატყვებათ თავს, როგორც სხვა სოფ-ლებზე ვაგებოთ უფრო დაზარალებული. მცხოვრებლები, შიმშილობის შიშით, სასოწარკვეთლობაში არიან ვაგებოვნი, არისთი ხსნას არ მოუღობან; დამხარება აუცილებლათ საქარია.

ამ ბოლო დროს აქვრება თავაგა-მობით იწყებს ამრეკული ვახის მიწენ-ბა, მავრამ ნებნება არც ამას შეუწყო ხელი; ასე რომ, დიდ იმდეთი კაცე აქი-ლან და შეიძლება იქონიოს კაცე; წესს ხო მიწევი იმდეთი არ აქვი ვნებ-ბის. ერთავსებით, თუ რამ ხეობის აქ, —ხეობისა: სალი, აქამი და ვაგებო; მავრამ უჯამაგირა გამო არც აქიდან ჩრება დიდ სარგებლობა. ასე რომ, სა-ერთად ყველა დიდ ვაგებოვბით: სინი-დის უმრავლობის გამო მცხოვრები იძუ-ლებული ხდებენ ვაგებოვთ ისეთი საქარო საქმიანობა, როგორც ხარი და ცხენია, და თუ თენა არ ყვეს—ადგობს კლდის.

ასეთი შეგვირგობელი მდგომარეობის მიუხედავად, თითქმის ყველას აქვს სურ-ველი სწავლა-მასწავლებლის მიღებისა, რის ნიშნულა აქ არსებობს ერთი სამინისტრო და ერთი სამხრეთი შკოლა, სადაც ასამდე მცხოვრება ბავშვი სწავლობს.

სამხრეთი შკოლა დადარსდა ერთი წლის წინათ აქართველი მასწავლებლების ვარდობა მოსულენანის და ანტონ ლორ-თქვიანიანის თანხმობით, დიდი მადლობის ღირსის ეს ორი პრაკტიკული ადამიანი ასეთი კეთილი საქმიანობისკ რომ ისინი არა, ნახევარი სოფელი უშკოლათ დარ-ჩებოდა, რადგან სამინისტრო შკოლა, სინოდის გამო, მთელ სოფელს სასახურს ვერ უწყეს.

განსაკუთრებით მაღლობის ღირსის ვაგებო ოსოლენი, რომელიც თავა ვადე შკოლის შინების აგება, კრწეც აგო და კონტრა მართა იგი სოფლის სასკოლოში წაწილდა—„მურე მებეჭ“, სამ თვეს თავის სასკოლოში ხაზეთი შენება შკოლის მასწავლებელი და სასკოლო შკოლის მსწავლებელი ას მანეთად, რადგანც მასწავლებელს ვაგებოვარი ხაზი-ნიდან ვაგებო არ დანიშნა.

მადლობის ღირსია ავტრეცე მას სკრა-ფიონ (ვაგებოვბით და დანარჩენი სამ-ხრის წყვერე, მოვლეთაც დიდი დახა-რება ვაგებოვთ სოფელს შკოლის დაარს-ების საქმეში).

შემოწერილობა.

ბატონო ვაგებოვარი!

ამასთანვე ვაგებოვ ჩემ მიერ მოგო-ვებულ თუ მანეთს ჩვენი მეთრევის მეთრ-ის ორკლასი ველსკოლის ვადასაცე-ბათ. ვუდენდეთ მას წყვერდის საღამო და ვუსტრფობთ მათე ვაგებოვბებს.

სა შემოწმარეველთა: აქამი ი. ი. ჩარე-კობა—მ მათევი; ბ. შ. შ. ბოგუტლო, ა. რუბინი, ს. ლაგინიძე; გ. ახლევ-ლიან—თითო მანეთი; დ. გოკიერე, ღ. დარბაველიძე, დ. დარბაველიძე, ტ.

საწაფი, ვით ტალღა ცხოვრება ჩვენი...

